

Sygn. akt V KK 365/15

POSTANOWIENIE

Dnia 14 stycznia 2016 r.

Sąd Najwyższy w składzie:

SSN Krzysztof Cesarz

na posiedzeniu w trybie art. 535 § 3 kpk
po rozpoznaniu w Izbie Karnej w dniu 14 stycznia 2016 r.,
sprawy **J. W.**
w przedmiocie wyroku łącznego
z powodu kasacji wniesionej przez obrońcę skazanego
od wyroku Sądu Okręgowego w P.
z dnia 29 stycznia 2015 r., sygn. akt IV Ka [...]
zmieniającego wyrok Sądu Rejonowego w W.
z dnia 9 października 2014 r., sygn. akt VII K [...]

postanowił

- 1) oddalić kasację jako oczywiście bezzasadną,**
- 2) zasądzić od Skarbu Państwa na rzecz adw. A. K.-J. kwotę 442,80 (czterysta czterdzieści dwa zł i osiemdziesiąt gr) zł, w tym 23% podatku VAT, za sporządzenie i wniesienie kasacji,**
- 3) zwolnić skazanego od kosztów sądowych postępowania kasacyjnego.**

UZASADNIENIE

Sąd Rejonowy w W. wyrokiem łącznym z dnia 9 października 2014 r., sygn. akt VII K [...], na podstawie art. 86 § 1 k.k. i art. 91 § 2 k.k. wymierzył J. W. karę łączną 7 lat pozbawienia wolności powstałą z połączenia kar orzeczonych w 5 sprawach, w których wymierzono kary jednostkowe: roku i 2 miesięcy, 8 miesięcy, roku, 2 lat i 6 miesięcy, roku i miesiąca, 8 miesięcy, roku oraz roku, przy czym trzy

pierwsze kary zostały objęte orzeczoną tu karą łączną po rozwiązaniu wyroku łącznego tegoż Sądu z dnia 6 grudnia 2005 r., sygn. akt II K [...], którym wymierzono karę łączną 2 lat pozbawienia wolności z warunkowym zawieszeniem jej wykonania na 5 lat, po czym prawomocnym postanowieniem z dnia 4 marca 2010 r. zarządzono jej wykonanie, oraz powstała po rozwiązaniu dwóch innych wyroków łącznych.

Wyrokiem z dnia 29 stycznia 2015 r., sygn. akt IV Ka [...], Sąd Okręgowy w P., po rozpoznaniu apelacji obrońcy skazanego zarzucającej rażącą surowość kary łącznej i żądającej wymierzenia jej w wysokości 2 lat i 6 miesięcy, obniżył tę karę do 6 lat i 6 miesięcy pozbawienia wolności, zaś w pozostałej części utrzymał w mocy zaskarżony wyrok.

W kasacji nowowyznaczony obrońca podał, że wnosi ją „z powodu:

- 1) rażącego naruszenia przepisów prawa materialnego art. 86 § 1 k.k., mogącego mieć wpływ na treść wyroku, polegającego na zastosowaniu przepisu w błędnym brzmieniu, iż karę łączną wymierza się w granicach od najniższej z kar wymierzonych za poszczególne przestępstwa do ich sumy, co nie jest zgodne z treścią tego przepisu, który przewiduje granice wymiaru kary łącznej od najwyższej z kar wymierzonych za poszczególne przestępstwa do ich sumy,
- 2) rażącej niesprawiedliwości wyroku w rozumieniu art. 440 k.p.k. z uwagi na wydanie orzeczenia o karze łącznej na podstawie błędnego brzmienia art. 86 § 1 k.p.k. przy jednoczesnym całkowitym pominięciu analizy art. 91 § 1 k.k., w tym w zakresie rozważań o zakresach sankcji karnej za poszczególne przestępstwa objęte wyrokowaniem o karze łącznej oraz art. 53 k.k., co nasuwa wątpliwość co do rzeczywistej treści zastosowanej podstawy orzekania w sprawie a wątpliwości tej nie można na podstawie analizy uzasadnienia wyroku usunąć,
- 3) naruszenia zasady humanitaryzmu (art. 40 Konstytucji Rzeczypospolitej Polskiej) poprzez pozorne usunięcie stwierdzonej wadliwości wyroku Sądu I Instancji w postaci rażącej niewspółmierności kary oraz wydanie orzeczenia z naruszeniem prawa skazanego do uwzględnienia okoliczności, które powinny mieć wpływ na wymiar kary w rozumieniu art. 53 k.k., takich jak odejście od drogi przestępstwa i długoletnie praworządne funkcjonowanie w społeczeństwie,

4) naruszenia przepisów prawa procesowego art. 438 pkt 4 k.p.k. poprzez wydanie wyroku przez Sąd II Instancji, w którym uwzględniono zarzut rażącej niewspółmierności kary wymierzonej przez Sąd I Instancji, a mimo to nie usunięto tej wadliwości, skoro karę tę obniżono z 7 lat jedynie o 6 miesięcy,

5) rażącego naruszenia przepisów postępowania, mogącego mieć istotny wpływ na treść orzeczenia:

a) art. 457 § 3 k.p.k. i art. 433 § 2 k.p.k. poprzez brak rozważań o zakresie sankcji karnej za poszczególne przestępstwa objęte wyrokowaniem o karze łącznej, brak wykazania, by sąd rzeczywiście przeanalizował sposób życia skazanego w czasie po wydaniu prawomocnych wyroków podlegających łączeniu, skoro wśród przyczyn przemawiających na korzyść skazanego nie zwarto tak istotnych okoliczności jak informacje, że proces resocjalizacji w przypadku J. W. należy uznać za udany, skazany ma stałe źródło dochodów, utrzymuje rodzinę, udziela się społecznie, ma pozytywną opinię w środowisku, nie nadużywa alkoholu, nie był notowany przez Policję (wynikających z wielokrotnie przedstawianych raportów kuratora sprawującego nadzór nad skazanym oraz postanowień o odroczeniu wykonania kary pozbawienia wolności),

b) art. 457 § 3 k.p.k. i art. 433 § 2 k.p.k. z uwagi na brak jasnego i przekonującego wyjaśnienia w uzasadnieniu, dlaczego mimo oceny, że kara łączna 7 lat pozbawienia wolności była w ocenie Sądu II Instancji karą **rażąco surową i niesprawiedliwą a nawet niehumanitarną**, złagodził wymierzoną karę „w niewielkim tylko zakresie” obniżając ją do 6 lat i 6 miesięcy pozbawienia wolności, co wskazuje na jedynie pozorne usunięcie stwierdzonej wadliwości wyroku, skutkując jego rażącą niesprawiedliwością w rozumieniu **art. 440 k.p.k.**,

6) rażącego naruszenia przepisów postępowania art. 7 k.p.k. i art. 410 k.p.k., mającego wpływ na treść orzeczenia, poprzez nienależyte rozważenie materiału dowodowego w zakresie wymiaru kar jednostkowych wynikających z poszczególnych wyroków oraz pominięcie znaczenia sprawozdań kuratora, świadczących o przemianie życia skazanego i skutecznego przejścia procesu resocjalizacji,

7) rażącego naruszenia przepisów postępowania art. 7 k.p.k. w zw. z art. 410 k.p.k., mającego wpływ na treść orzeczenia, poprzez brak dokonania oceny, czy w

sprawie zakończonej wyrokiem Sądu Rejonowego w W. II K [...] postanowienie o zarządzeniu wykonania kary można uznać za prawomocne, w świetle złożenia przez skazanego w terminie 7 dni od dowiedzenia się o tym postanowieniu wniosku, który powinien być potraktowany jako zażalenie lub co najmniej wniosek o wznowienie postępowania na podstawie art. 540b § 1 pkt 1 k.p.k. oraz nie wzięcie pod uwagę okoliczności, w jakich doszło do zarządzenia wykonania kary w postępowaniu, w którym skazany nie mógł podjąć obrony, a także poprzez brak przeanalizowania, czy ta sytuacja nie uzasadniała przyjęcia w większym stopniu zasady absorpcji.”

Skarżący się wniósł o uchylenie zaskarżonego wyroku i przekazanie sprawy Sądowi odwoławczemu do ponownego rozpoznania.

Prokurator w pisemnej odpowiedzi na kasację wniósł o jej oddalenie jako oczywiście bezzasadnej.

Sąd Najwyższy zważył, co następuje.

Odnosząc się do poszczególnych zarzutów kasacji stwierdzić należy, że:

ad 1) nie jest naruszeniem prawa materialnego przytoczenie błędnego brzmienia przepisu w uzasadnieniu orzeczenia. Do uchybienia prawu materialnemu w postaci art. 86 § 1 k.k., którego naruszenie tu zarzucono, doszłoby, gdyby Sąd orzekł karę łączną mniejszą od najwyższej kary jednostkowej (choć wówczas obrońca nie miałby *gravamen*, by kwestionować taką karę łączną), albo karę łączną wyższą od sumy jednostkowych kar. Taka sytuacja nie zaistniała w niniejszej sprawie. Oczywista pomyłka Sądu odwoławczego w przytoczeniu treści przepisu, która powinna być skorygowana podczas sprawdzania tekstu uzasadnienia, dowodzi tylko niestaranności tej czynności, a nie naruszenia prawa;

ad 2, 3 i 6) pod pozorem naruszenia wskazanych w tych zarzutach przypisów art. 440 k.p.k., art. 53 k.k., art. 7 k.p.k. i 410 k.p.k. podniesione zostały – niedopuszczalne w kasacji – zarzuty rażącej niewspółmierności kary, poprzez niedostateczne uwzględnienie albo pominięcie okoliczności, które powinny być brane pod uwagę przy wymiarze kary, również łącznej, bo wynikają z dyspozycji art. 53 k.k. Niedopuszczalne w postępowaniu kasacyjnym zarzuty nie podlegały rozpoznaniu;

ad 5) obowiązkiem sądu odwoławczego rozpoznającego apelację ograniczoną do zarzutu rażącej surowości kary na skutek pominięcia istotnych okoliczności nie jest ponowne analizowanie okoliczności wziętych pod uwagę przez sąd I instancji, lecz rozważenie, czy rzeczywiście doszło do pominięcia takich okoliczności, a jeśli tak to uwzględnienie ich przy wymiarze kary. Sąd odwoławczy obniżając karę uwzględnił więc dobre zachowanie skazanego w czasie pobytu w zakładach karnych. Nie było natomiast podstaw do dalszego jej miarkowania z powodu niepopelnienia przez skazanego nowych przestępstw w czasie przebywania na wolności, ponieważ przestrzeganie prawa jest obowiązkiem każdego obywatela, a nie cechą wyróżniającą jego postawę;

ad 4) przepis art. 438 pkt 4 k.p.k. wskazuje jedynie jedną z podstaw odwoławczych, którą uwzględnił Sąd Okręgowy, skoro obniżył karę łączną;

ad 7) do przesłanek stosowania zasady absorpcji przy wymiarze kary łącznej nie zaliczają się starania skazanego o wzruszenie prawomocnego orzeczenia, które weszło do podstawy rozstrzygnięcia o karze łącznej ani okoliczności poprzedzające wydanie takiego prawomocnego orzeczenia.

Z przytoczonych względów uznano zarzuty kasacji oraz jej wniosek za oczywiście bezzasadne i z tego powodu oddalono kasację.